

HERFRA MIN VERDEN GÅR

Kirsten Holst udtænker sine bøger i Stouby

Tekst: Lone Bering
Foto: Lene Sørensen

Egnen omkring Stouby er frugtbar i mere end én forstand. Bøndernes jorder er gode og fede, men i forfatter Kirsten Holsts terminologi er den det og så i overført betydning: Den virker inspirerende på hendes arbejde, og mange træk fra egnen, miljøet og naturen er brugt i hendes bøger - mere eller mindre udtalt.

- Jeg bruger stedet og egnen meget i mine bøger, som inspiration til fiktive steder. Men jeg kopier ikke. For eksempel har jeg brugt Rosenvold i børnebogen »Ungerne og juvelrøverne«, og jeg er ikke helt sikker på, at det er noget, som man her på egnen er klar over, siger Kirsten Holst, som gennem 20 år har udgivet over 30 børne- og ungdomsbøger samt krimier.

Familiens fritidshus

Siden 1984 har hun boet fast i det kønne, gamle stråtekte bindingsværkshus på Stouby Skovvej ved Stouby, som har været i familiens eje i mange år. Først som fritidshus for hendes forældre:

- Jeg har faktisk haft min barndom og tidlige ungdom i Horsens. Fra 1939-1953 boede jeg der sammen med min mor og far og søskende. På et tidspunkt købte mine forældre huset her som fritidshus, så jeg kender egnen heromkring vældig godt. Vi kom her meget ofte som børn og har altid følt os tæt knyttet til stedet.

På et tidspunkt overtog Kirsten Holst fritidshuset fra forældrene og vendte af og til tilbage, mens hun boede i både Vendsyssel og Skanderborg. Hun havde planer om at bruge huset som »arbejdshus«, når en roman skulle skrives færdig, men det blev snart til mere end det. Hun byggede til og restaurerede med nænsom hånd, og huset skiftede karakter til helårsbolig. Fra 1984 boede hun der fast.

- Der har været en vis kontinuitet i det. Først var jeg selv barn her, så kom mine egne børn og nu mine børnebørn.

- Vi holder mange familiearrangementer her i huset, og det er rart at have god plads, når børn og børnebørn er hjemme. Jeg kan godt lide, at jeg kan give dem natlogi. På den måde er det lettere at bevare kontakten til familien - og min er faktisk stor. Ved hjælp af huset

På førstesalen i den idylliske gård foregår selve skrivningen af Kirsten Holsts bøger. Men forfatteren henter ofte ideerne udefra - fra egnen, miljøet og naturen.

har vi faktisk hele tiden bevaret kontakten.

De lavloftede stuer er lyse og venlige, og Kirsten og hendes mand har indrettet sig med sikker hånd i en meget personlig stil, som spænder fra sorte lædersofaer, sofabord i glas og stål til gamle almueskabe. Bogreoler har hun fundet plads til i mange af rummene.

De små pilfingre

Hendes elskede børnebørn har fået hende til at anskaffe sig en sofa i alrum/spisestuen i stærke kulører, og som kan tåle at blive tumlet i, ligesom de har været årsag til, at hun for nylig har måttet indrette nyt arbejdsværelse på førstesalen i stedet for under trappen i stuen.

- De små pilfingre kunne ikke lade pc'en være. Så for en sikkerheds skyld flyttede jeg den. Så går intet galt, og der er heller ikke så mange forstyrrelser.

Kirsten Holst kom egentlig lidt sidelæns ind i sit forfatterskab, fortæller hun. Først skrev hun en tv-serie - det var i 1968 - på bestilling. Senere blev det til små hørespil for børn. I mange år var hun redaktør af det ugentlige radioprogram for børn, »Søndagskvisten«, på frelance-basis.

- Jeg debuterede faktisk meget sent i romanform - i 1976 da jeg var 40 år. Men jeg opdagede ret hurtigt, at mine egne tre

børn inspirerede mig - og nu senere mine børnebørn.

- Man kan sige, at jeg begyndte meget sent på grund af børnene. Der var ikke tid før. Men børnene blev samtidig årsag til, at det var børne- og ungdomsbøger, jeg begyndte at skrive.

Ugeblads-socialrådgiver

Fra 1984 har Kirsten Holst også været redaktør af Familie Journalens spørgrebrevkasse, hvor hun besvarer spørgsmål om alt mellem himmel og jord:

- Vi besvarer også spørgsmål af social karakter som for eksempel ægteskabs- og samlivs problemer, ofte når der er alkohol inde i billedet.

Det er oftest kvinder, der skriver. Mændene fatter sjældent pennen, siger Kirsten Holst:

- Jeg tror, at mænd bedre accepterer eller er bedre til at finde sig i et ægteskab, hvor der er problemer for eksempel med alkohol - og det ved jeg ikke rigtigt, om jeg skal rose dem for. Hvis for eksempel konen drikker, så reagerer manden ikke, hvis bare ægteskabet stort set fungerer i praksis - at der er rent tøj og mad på bordet.

- Kvinder, tror jeg, gør sig flere tanker. De analyserer forholdet. De er oftest utilfredse, fordi de synes, der mangler romantik.

Ensomhed udgør en lige så stor del af de ugentlige breve til Kirsten Holst: - Folk er generelt meget ensomme, og når de skriver til mig, kan jeg jo ikke løse deres problem for dem. Jeg kan komme med et forslag, få dem til at sætte spørgsmål ved nogle ting.

At folk med problemer i det hele taget skriver til hende, forstår hun godt. Ikke alle kan gå til familien eller omgangskredsen. Dermed tvinger man jo ens nærmeste til at tage stilling eller parti. Og det er ikke sikkert, at man vil det, siger hun.

- Men ved at jeg er der, formulerer de deres problem i et brev. De skriver måske side op og side ned, og faktisk kommer mange selv med løsningen på deres problem til sidst i brevet: »Synes du ikke, at jeg skal gøre sådan...og sådan?« Så på den måde tager de selv stilling, og jeg fungerer bare som et fuldstændigt anonymt - men levende - menneske. Akkurat som en bartender tit må lægge øret til menneskelige problemer.

Tanker i haven

- Brevkassen betyder, at jeg faktisk har en stor kontaktflade, selv om jeg sidder noget isoleret her. Gennem den får jeg en stor indsigt i, hvad der rører sig i folk.

For isolationen er nok det eneste minus ved at bo i Stouby, selv om det ikke direkte er et problem for Kirsten Holst:

- Det hjælper i mange sammenhænge for mit arbejde. Her er mere ro. Jeg har boet i byer, jeg har for eksempel lånt en lejlighed i København og boet der for en tid. Men det var besværligt, og så det spektakel døgnet rundt. Det generer virkelig, når man skal arbejde. Man hører overboen, underboen, naboen og genboen. Folk kommer og går på forskellig tid - døgnet rundt.

Men roen har en pris, siger Kirsten Holst. Hun er langt væk fra det musiske miljø, fra forfatterkolleger. Derfor ser hun også hen til, at der flere gange årligt bydes på forfatter-sammenkomster i ind- og udland. For eksempel giver hendes hverv som præsident for det skandinaviske krimiselskab, SKS, mulighed for at møde kolleger.

Men fordelene er i overtal:

- Jeg holder for eksempel meget af haven. Og arbejder der også meget. Det er fantastisk frugtbart for mig. Jeg kan gå og føre en tankerække til ende, mens jeg luger og hakker i ukrudtet. Når man arbejder i haven, bliver man jo aldrig afbrudt eller forstyrret. Det får man lov at gøre selv, ler Kirsten Holst.

Tænker historien først

Havearbejdet - samt bilkørsel - er der

for et vigtigt led i Kirstens Holsts arbejdsmetode, for hun tænker altid historien næsten færdig, før hun skriver den. Forarbejdet er det svære. Selve plottet - det er tankearbejde og kan foretages overalt:

- Når man først har ideen, går selve skrivarbejdet som regel temmelig let. Historien inspirerer sig selv under skrivningen. Der fyldes mere og mere på. Figurerne vokser sig tydelige og udvikler sig. Den udvikling i historien, er det morsomme ved at skrive.

- Det vigtige, når man skriver en bog, er en fængslende historie - handlingen er det lokomotiv, der trækker læseren gennem bogen. Den skal give lyst til at læse. Desuden skal bogens personer være troværdige, der skal være en virkelig god personskildring, indenfor bogens univers, og så skal miljøet være ægte.

Hvor længe endnu?

Kirsten Holst arbejder altid på flere ting ad gangen. For øjeblikket arbejder hun på en ny ungdomsbog og på at bearbejde en julekalender-fortælling for lokalradio til bog.

Men hvor længe bliver hun ved? For selv om hun er en nydelig og velkonserveret kvinde, så står der forbavsende nok »1936« på hendes dåbsattest:

- Jeg bliver ved, så længe, jeg har ideer. Og dem er der stadig nok af. Jeg samler hele-tiden brudstykker til brug en gang. Men jeg frygter, som nok alle forfattere gør det, at blive udskrevet. At jeg ikke mere har noget på hjerte, eller jeg taber lysten. Det må være forfærdeligt.

For det er faktisk arbejdet med bogen, som giver Kirsten Holst den største glæde og tilfredsstillelse. Selve det, at historien kommer på bogform, er ikke noget, som hun ubetinget er stolt over:

- Jeg har det på en lidt underlig måde, når jeg modtager pakken med de nyudgivne bøger. Jeg gemmer den i første omgang hurtigt væk. Jeg synes, at det er lidt ublufærdigt og anmasende at udgive en bog. Kan det virkelig interessere nogen, tænker jeg. Jeg føler mig også lidt udstillet, at jeg udstiller mig selv, at jeg har lukket op for, hvad der foregår i mit hoved.

- Jeg er også lidt bange for, at folk en dag vil tænke, at det jeg skriver ikke dur, eller at jeg fupper dem. Men det hænger nok sammen med, at jeg udelukkende skriver af lyst og trang og inderst inde har lidt svært ved at forstå, at jeg er så privilegeret at det her er mit arbejde. Ikke et surt og besværligt arbejde, men et skønt - og til tider benhårdt - arbejde.